

Пре пет година Патријарх српски г. Порфирије је објавио да је референдум о Косову одржан на Видовдан 1389. године и тиме ставио тачку на ту тему.

У Србији је од 20. маја до 6. јуна 2026. одржан још један референдум. Милионски ред за целивање Појаса Пресвете Богородице је његов резултат.

Међу многим ходочасницима из иностранства нашао се и о. Џозаја (Јосија) Тренам, јужнокалифорнијски свештеник који је пре неколико седмица [гостовао](#) код Такера Карлсона. (Карлсон је, иначе, недуго после тога,

[интервјуисао](#)

још једног православног свештеника, о. Стивена Де Јанга. Интервју је до сада привукао преко 1,3 милиона прегледа).

О. Џозаја је бивши протестант енглеског порекла и четврта генерација Калифорнијанаца. На крају свог интервјуа са Такером, препоручио је књигу "Рат и Библија", коју је написао, како је рекао, "један од највећих светитеља 20. века... Свети Николај Велимировић".

Није крио своје одушевљење верним народом који је прилазио да целива руку Патријарха, као ни Патријархом који је неуморно делио благослове и проповедао

О. Џозаја је дао [интервју](#) и нашој Телевизији Храм. Осим што је поново цитирао Владика Николаја, описао је доживљај када га је Патријарх Порфирије позвао да пође са њим у ноћни обилазак верника који су стајали у километарском реду испред Храма Светог Саве. Није крио своје одушевљење верним народом који је прилазио да целива руку Патријарха, као ни Патријархом који је неуморно делио благослове и проповедао. Говорио је и о великом расту православне вере у Сједињеним Државама и разлозима за то. Поменуо је и Серафима Роуза, великог америчког православног духовника који треба ускоро да буде канонизован. А затим [отишао](#) у Лелић, са групом америчких ходочасника и свештеника.

Да, Београд је свет – када је свет.

Један Карлсонов подкаст је био посвећен критици Трампа због антихришћанског понашања – између осталог, што није ставио руку на Библију када је полагао председничку заклетву, што је изрекао грозне претње Ирану баш на Васкрс...

Иначе, оне који прате Такера Карлсона, данас вероватно најпопуларнијег политичког подкастера, могу приметити да он све чешће уграђује духовну компоненту у своје монологе и одабир гостију. Како сам каже, схватио је да се у позадини свега, изван сенки на зидовима пећине, у данашње време дешава једна огромна борба која је много

више од политике.

Зато су му гости, осим политичких личности, и православни духовници, [католички свештеник](#) који се бави истеривањем демона и њима запоседнутим политичарима, [бивши масон](#) који говори о ритуалима моћи и тајним друштвима које управљају политичарима, политиком и медијима... Један Карлсонов подкаст је био посвећен [критици](#) Трампа због антихришћанског понашања – између осталог, што није ставио руку на Библију када је полагао председничку заклетву, што је изрекао грозне претње Ирану баш на Васкрс...

Другим речима, сведоци смо судбинске, можда пресудне борбе између добра и зла. Или, још прецизније – Бога и "велике аждаје, старе змије која се зове ђаво и сатана, која вара васељену" (Откр. 12,9). Свако ко претендује да иоле озбиљније прати актуелне догађаје требало би да укључи ову димензију у своје трагање за одговорима. Иначе лети без радара.

И зато је милионска колона у реду за целивање Појаса вишеструко индикативна. Тај

презрени "обични" народ којег умишљене "елите" толико ниподаштавају, боље процењује садашње време – боље, на крају, процењује вечност – него многи са докторатима и титулама.

Управо је тај однос према светињи, схватање њене важности за опстанак и будућност заједнице, схватање да се против сада већ отвореног сатанизма западних елита можеш успешно борити само оним што то зло побеђује – као што је написано на небу цару Константину уочи Битке код Милвијског моста 312. године – оно што нам је најпотребније у овом времену. Много више од пуких партијских програма. И то огроман део нашег народа очигледно зна.

Никакве отровне стрелице слепих који би да буду вође слепима нису поколебале милион и нешто душа да стоје и по 15-16 сати. Смирено, радосно, испуњено. И аутор ових редова је стајао, мада не толико дуго, уз привилегију разговора са сјајним о. Радивојем Панићем унутар Храма.

Свети Цар Лазар је, као што смо ових дана, сигурно не случајно, подсећени, тај који је даривао светом Манастиру Ватопед Часни Појас Пресвете Богомајке, да би само коју годину касније часно прихватио неравноправну борбу на Газиместану и тиме нас вечно заветовао, заједно са свим косовским витезовима

Треба ли у православној, духовно оријентисаној средини, да нам тон и атмосферу одређују они који то нису или који то једноставно немају капацитет да појме? Да нас хушкају једне на друге пројектовано острашћени ботови, камуфлирани усташки налози по мрежама и коментарима, кукавице које се крију иза псеудонима док "храбро" изричу судове или сипају увреде по онима који се не крију? Треба ли да прихватимо искључивост која нам се систематски сервира, и да сами копамо још дубље међусобне ровове који се на крају не могу премостити без отвореног унутрашњег сукоба?

Свети Цар Лазар је, као што смо ових дана, сигурно не случајно, подсећени, тај који је даривао светом Манастиру Ватопед Часни Појас Пресвете Богомајке, да би само коју годину касније часно прихватио неравноправну борбу на Газиместану и тиме нас вечно заветовао, заједно са свим косовским витезовима. Смемо ли да заборавимо оне који су остали да нам бране светиње на окупираној Светој земљи? Да их жртвујемо лажним обећањима мамона и илузорних "поглавља"? Да раздвојимо целивање ове дивне светиње од Косовског завета?

Шта год мислили о себи, Часни Појас је нашао плодно тло у Србији, у Београду. Колико годило, толико и обавезује.

(РТ)